

'Op zee besepte ik wat ik miste'

Dolgraag deed journalist Roelof Hemmen mee aan zeilprogramma *Over de oceaan*. Watersport zit hem nou eenmaal in het bloed, net als de hang naar uitdagingen. 'Zoals een zeemeeuw wil ik steeds hoger vliegen.'

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Lumen/Andreas Terlaak

Het leven is goed in het Brabantse land, weet ook presenter Roelof Hemmen sinds vijf jaar. Vanaf het zonnige terras van zijn boerderijtje in Heeswijk-Dinther kijk je uit over akkers en bos. "Heerlijk hier, hè", zegt hij op deze lentedag, met twee honden aan zijn voeten. "Vanochtend heb ik een stuk met ze gelopen. Ik voel me opgewekt en tevreden. Afgelopen zaterdag had ik op een meer in de buurt mijn eerste wingfoil-les – een soort surfen waarbij je over het water zweeft. Het ging heel goed, het wordt mijn nieuwe sport! Ik heb altijd al een fascinatie voor zee en zeilen gehad. Als kind had ik met mijn broertje een zeilbootje. En toen ik nog in Zuid-Holland woonde, lag mijn catamaran

op het strand bij Wasse-naar. Elk weekend ging ik de zee op. Mijn huidige echtgenote woonde in Brabant, dus heb ik de catamaran verkocht. Sindsdien heb ik nauwelijks meer gezeild."

Deelnemen aan 'Over de oceaan' was dus geen straf?

"Ik heb ontzettend genoten. Tijdens die drie weken zeilen over de Atlantische Oceaan besepte ik weer wat ik miste. *Over de oceaan* is geen spelprogramma, het gaat over een groep mensen die samen de oceaan bevaart. Door hun interactie leer je ze beter kennen. Wat drijft ze? Wat voor mensen zijn het? Dat sprak me aan. Op zo'n groot zeilschip ben je de hele dag in touw. We zitten met veertien man aan boord. Er moet worden gekookt, schoongemaakt,

gezeild. We werken in shifts, slapen weinig en onregelmatig. Dat levert een bijzondere dynamiek op."

Je hebt een tatoeage van een zeemeeuw op je schouder.

Is dat vanwege die liefde voor de zee?

"Die tattoo stond eerst symbool voor vrijheid, kunnen zijn wie je bent. Voor mij is dat relatief makkelijk, ik heb geluk gehad in mijn leven: een mooi beroep, goede verdiensten. Tijdens de zeereis kreeg hij een andere lading. Een schipper wees me op het boek *Jonathan Livingstone seagull* van Richard Bach, dat gaat over een zeemeeuw. Dat zijn lompe vogels: ze vliegen niet sierlijk, duiken niet mooi, kunnen niet hoog. Deze zeemeeuw wil steeds mooier en hoger vliegen.

'Er ontstond een
bijzondere dynamiek
aan boord'

Voor mij is dat de nieuwe betekenis van die tatoeage: ik wil ook steeds beter."

Roelof groeide op in de Hoeksche Waard, in een mannengezin. Zijn excentrieke en kunstzinnige moeder verliet hen toen hij nog jong was. Omdat zijn vader veel werkte en op reis was, waren hij en zijn drie jaar jongere broertje vaak op zichzelf aangewezen. "Ik had veel vrijheid, nu denk ik wel eens: té veel. Toen mijn vader na een paar jaar hertrouwde, kregen we een fantastische stiefmoeder."

Wat was je droom als kind?

“Journalist of vrachtwagenchauffeur worden. Ik had een baantje bij een groentenfruitveiling waar ik de wagens moest laden. Soms mocht ik ze ook verplaatsen. Het leek me machtig mooi om in zo’n grote auto te zitten en op buitenlandse wegen avonturen te beleven, maar het werd dus journalist. In mijn dorp Oud-Beijerland liep een hippieachtige man rond die schreef voor het lokale krantje. In het dorpscafé sprak hij met iedereen en maakte daar verhalen over. Een voorbeeld van me. Uiteindelijk kwam ik bij *RTL Nieuws* terecht. Voor mijn gevoel zat ik toen boven op het nieuws. Beter kon niet.”

Na zeventien jaar zei je: ik stop ermee, want ik wil geen uitgebluste praatpop worden. Wilde de zeemeeuw nog hoger?

“De uitdaging was weg. En ik heb uitdagingen nodig. Ik vind dat je steeds nieuwe dingen moet doen, jezelf moet blijven prikkelen. Het was een supermooie en eervolle baan en ik had daar waarschijnlijk tot mijn pensioen kunnen zitten, maar de laatste jaren voelde het alsof ik in dezelfde groef bleef steken. Er moest iets veranderen en ik was de enige die dat in werking kon zetten. Zo dapper was het overigens niet: ik werkte twee weken per maand bij →

Profiel

RTL en zat daarnaast bij BNR. Ik was ook al dagvoorzitter. Ik verdiende geld genoeg. Gelukkig was het een vrije keuze.”

Het had niets met een midlifecrisis te maken?

“Haha. Nee, die had ik al op mijn 36e. Ik was getrouwd, vader van een zoon. Ik dacht: ben ik niet te snel overal ingedoken? Is dit het? Nee. Dus ben ik weggegaan. Een dramatische tijd.”

Deed je daarmee niet hetzelfde als je moeder?

“Ik was me er heel erg van bewust dat ik een kind had. Mijn moeder zag ik vijf jaar niet. Het heeft ervoor gezorgd dat onze relatie nooit meer echt goed is geworden. Slecht niet, maar een moeder? Mijn stiefmoeder was mijn moeder. Met mijn echte moeder heb ik nooit de band gevoeld die ik wel met mijn vader had. Hij was mijn alles; vader, moe-

NAAM Roelof Hemmen
GEBOREN 3 april 1963 in Rotterdam

PRIVÉ Vader van vier (stief-)kinderen. Na het overlijden van zijn echtgenote Marjon van Rijn hertrouwde hij in 2018 met Marjon van den Broek
OPLEIDING Lerarenopleiding in Delft (niet afgemaakt)

CARRIÈRE Begon als leerling-verslaggever bij de Zoetermeersche Courant, werkte daarna als verslaggever bij de Haagsche Courant en De Telegraaf. Van 1993 tot 2016 zat hij bij RTL Nieuws, waarvan zeventien jaar als presentator. Was daarnaast werkzaam bij BNR Nieuwsradio en Radio 538. Naast zijn journalistieke werk maakt Roelof podcasts en treedt hij op als dagvoorzitter. Ook is hij media- en presentatietrainer.

‘Na het overlijden van mijn vrouw lag ik op de bodem van de put’

der, vriend, beschermer. Ik wist daarom dat ik nooit mocht verdwijnen voor mijn zoon en ging om de hoek wonen, in een donkere bejaardenwoning. Ik bracht hem naar school, was er voor hem. In al die ellende die ik heb veroorzaakt, heb ik dat goed gedaan. Onze band is nog altijd geweldig.”

Je zei: ik heb geluk gehad in mijn leven. Na die scheiding overleed je tweede vrouw.

Waarom zit dan het geluk?

“In mijn zoon en mijn bonuskinderen. In mijn prachtige kleinkinderen en mijn fantastische derde vrouw. Ik heb grote liefdes gekend en fijne vrienden. En ook groot verdriet, ja. Tja, waarom ben ik dan toch gelukkig? Ziekte en dood zijn verschrikkelijk, maar er waren prachtige momenten met mijn overleden vrouw, ik was smoorverliefd op haar. Zij was geweldig. En toen werd ze ziek. Ik lag na haar overlijden op de bodem van de put. En toen was daar die engel in de persoon van mijn huidige echtgenote. Ze vond me en nam me mee.”

Wat is jouw kracht?

“Ik zie eerder het goede dan het slechte. En ik geloof dat dingen altijd goedkomen.

Het is een geluk dat ik zo ben gebakken. En een geluk dat zo’n grote liefde me nog eens mocht overkomen.”

Op je 57e maakte je de podcast ‘57’. Op die leeftijd ben je nog niet oud, zeg je daarin. Onlangs werd je 61. Voel je je inmiddels wel oud?

“In tegendeel. Het voelt zo gek om te zeggen: ‘Ik ben 61.’ Het is mooi om al die ervaringen te hebben, maar ik voel me eerder 41.”

Een vraag in die podcast is: hoe geef je de rest van je leven zin? Wat antwoord jij?

“Met tijd doorbrengen met mensen van wie ik houd; mijn vrouw, kinderen, kleinkinderen en vrienden. En door zinvol werk te doen. Ik maak nu een podcastserie over reddingsmaatschappij KNRM. Daarin laat ik mensen sprankelen die volkomen onbaatzuchtig de zee op gaan om anderen te redden. Ik wil veel meer van zulke belangrijke en bewonderingswaardige verhalen vertellen. En me daarnaast blijven ontwikkelen. Proberen steeds hoger te vliegen, steeds mooier. Zoals die zeemeeuw.”

► **OVER DE OCEAAN** |
DONDERDAG | RTL 4 | 20.30